

ser mod Kvinder og Børn i den Tid, Straffelovforslaget er under Overvejelse; og hvor man kan forebygge noget saadant, skal man gøre det. Jeg maa derfor paa manges, navnlig Kvinders, Vegne absolut kræve, at der sker noget i den Retning, som jeg har nævnt.

I Forbindelse med min Omtale af disse Forbrydelser vil jeg henstille til Justitsministeren at overveje en Omændring af Retsplejelovens § 860 om Udskydelse af Nævninger. Jeg tror, at den højtærede Minister er klar over, hvor jeg vil hen. Det angaar Spørgsmaalet om Udskydelse af Kvinder som Nævninger i Sager om Sædelighedsforbrydelser, navnlig Voldtægtsforbrydelser. Det er ingen Hemmelighed, at i enhver Voldtægts- eller Sædelighedsforbrydelsessag, som gaar til Nævninger, bliver kvindelige Nævninger udskudt, det er saa ligetil, at det vilde være ganske exceptionelt, hvis der blev Kvinder staaende som Nævninger i en saadan Sag. Som bekendt har Aktor og Defensor Ret til at udskyde hver indtil 4 Nævninger. Det lyder mærkeligt, men skønt den kvindelige Befolkning er i stort Overtal, er der aldrig Kvinder tilbage, naar Aktor og Defensor har brugt deres Ret til at udskyde Nævninger. Navnlig benytter Defensor sig af denne Ret, idet han mener, at vi Kvinder i den Slags Sager er saa uligevægtige og i Regelen hildede, medens Mændene selvsagt — det behøver jeg vist ikke at nævne — aldrig er uligevægtige eller hildede og altid ser mere nøgternt paa saadanne Sager, som Kvinder dog i og for sig var nærmest til at bedømme, da de i første Række angaar Kvinder og Børn, og som Kvinderne derfor i første Række maa have Krav paa at komme med til at bedømme. Jeg tror, det er en fiks Idé hos Mændene, at Kvinderne er uligevægtige og hildede. Jeg kan støtte mig til et Eksempel fra en Voldtægts-sag, som jeg overværede. Naturligvis blev Kvinderne udskudt og maatte skuffede træde tilbage. De blev dog siddende og hørte paa Sagen, og det morede mig bagefter at spørge, hvorledes de saa paa den paagældende Voldtægtsforbryder, og de var alle enige om, at han burde ikke dømmes som Voldtægtsforbryder, da Kvinden ikke havde gjort den Modstand, som de som Kvinder mente hun burde have gjort, og de var alle i Stand til at frikende ham for netop den Forbrydelse, han var sigtet for. Det ærgrede ikke saa lidt Defensor, da han fik at vide, hvorledes de Kvinder havde stillet sig, som han havde været med til

at skyde ud. Dette viser, at det ikke altid er givet, at en Kvinde, fordi hun er Kvinde, vil se hildet paa den Slags Sager, der angaar Kvindens Kønshedsfrihed og Børnenes Frihed.

Jeg kan ikke se, at Kvinden skal kunne udskydes, netop fordi hun er Kvinde. Jeg kunde tænke mig en Ændring, der gik ud paa, at man havde Lov at udskyde Kvinder i lige saa stort Antal som Mænd, men man skulde saa tage en anden Kvinde i den Kvindes Sted, som man udskød. Man kunde jo f. Eks. mene, at en ugift Kvinde eller maaske en Lærerinde var mere streng i sin Bedømmelse af en ganske bestemt Voldsforbrydelse, og at man derfor vilde skyde hende ud til Fordel for en anden og løbe den Risiko, at denne anden ikke havde de Kvalifikationer, den første havde. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at man kun havde Lov til at udskyde Halvdelen blandt Kvinderne, altsaa at man, naar man havde Lov at udskyde 4, kun havde Ret til at udskyde de to blandt Kvinderne. Men i hvert Fald maa jeg hævde, at der maa gøres en Forandring med Hensyn til Optagelse paa Grundlisten. Vi er jo mange flere Kvinder end Mænd, og vi har Ligestilling med Mændene, lovfæstet oven i Købet; der er da ikke Spor af Mening i, at der er saa forfærdelig faa Kvinder paa Grundlisten. Der burde tages et ligeligt Hensyn til Kvinderne ved Optagelsen paa Grundlisten. Saa vilde vi være ude over den Skavank, for saa vilde der blive udtrukket endnu flere Kvinder til Nævninger, og selv om man havde Ret til at udskyde 4, vilde der da altid være en Chance for, at der blev Kvinder tilbage blandt Nævningerne.

Jeg skal derefter henvende mig til den højtærede Indenrigsminister med et Par Forespørgsler. Jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvorvidt han i indeværende Samling vil fremsætte et Lovforslag, der gaar ud paa, at den gifte Kvinde i Henseende til Adkomst til Næringsbevis bliver stillet paa lige Fod med den ugifte Kvinde og med Manden. Vi har jo nu faaet lovfæstet Kvindens Ligestilling med Manden, hun har lige Adgang med Manden til Embeder og Hverv, og derfor finder jeg, det er en ganske meningsløs Rest fra Fortiden, naar Loven forhindrer den gifte Kvinde i at søge Næringsbevis som næringsdrivende, medens man giver Manden og den ugifte Kvinde Ret dertil. Jeg kan ikke se nogen som helst fornuftig, holdbar Begrundelse for denne Bestemmelse, men kan kun finde,